

Қиёматга яқин қолганда Қўстантиниянинг фатҳ этилиши

15:35 / 05.08.2024 3921

هُلِّلَا يَضَرَّ رَءْيِيَّ رَهْ يَبَا نَع
يَلَّصِ هَلِّلَا لُؤْسَرَّ نَأْ هُنَع
ال «: لَأَقَمَّ لَسَوِ هَيْلَعُ هَلِّلَا
لَزْنِي يَّتَحُّ عَأْسَلَا مُوقَت

قَبَّادِبْ وَاقَامَعُالَابُ مْوَرَلَا
نَمْ شَيْجُ مَهَيْلَا جُخَيَف
ضُرَّالَالَهَ اِرَايخُ نَمْهَنِي دَمُالَا
تَلَّاقِ اَوْفَاصَتَا اِذَافُ ذِيَّ مَوِي
نُنِي بَوَا نُنِي بَا اَوْلَاخُ مْوَرَلَا
مُهَلَّتَا اقُنَا ، اَنَمْ اَوْبَسَا نُنِي دَلَا
اَلَا : نَوْمُ لَسُ مَلَا لَوْ قَيَف
مُكَّنِي بَا يَلَاخُنَا اَلَا ، هَلَلَاوَا
، اَنَّاوَاخَا نُنِي بَوَا
مُزَهَنِي فَا مَهَنَوْلَتَا قَيَف
مَهَيْلَا عُ هَلَلَا بَوُتَيَا اَلَا ، ثَلَّتَا
، مَهَثَلَّتَا لَتَقَيَا ، اَدَبَا
، هَلَلَا دُنَعَا اَدَهَشَلَا لَضُفَا

أَلْ تُثَلُّثُ لَأُحْتَتَفِي وَ

أَدَبًا نُونَتُ فِي

نُوحَتُ فِي ف

مُهْ أَمَّنِي بَف ، هَي نِي طَنْ طَسُق

دَقَ مِيءَانَعْلَانُومَسَاتُ قِي

نُوتِي زِلَابُ مَهَفُ وَيُسُ أُوْقْلَع

نَا : نَأْطِي شِلَا مَهِي فَحَاصُ ذِي

ي فُ مَكْفَلَخُ دَقَ حِي سَمَلَا

كِلَذَوَ نُوحُ رَحِي ف ، مَكِي لَهَأُ

جَرَخَ مَأْشِلَا أَوْعَاجُ إِذِافُ ، لَطَابُ

لَاتِ قِلَلِ نُوْدِغِي مَهْ أَمَّنِي بَف

تَمِي قُأُ ذِي فُوفُ صِلَا نُووسِي

يَسِي عُلْزَنِي ف ، هَالُ صِلَا

هَيْلَعُ هَلَلَا يَلَّصَ مَيَّرَمُ نُبَا
وَدَعُ هَارَ إِذِافٍ، مُمَّأَفَ مَلَّسَو
خُلْمُ لَأَبُ وُدِّي أَمَّكَ بَأَذِ هَلَلَا
هَكَرَتُ وَلَفٍ، ءَأَمُّ لَأِ يَفٍ
نَكَلَّ وَكَلَّ هَيْ يَّتَّحَ بَأَذِنَال
مَهَيْرِي فِ وُدِّي بُّ هَلَلَا هُلَّتْ قَي
«وَتَبُّرَحُ يَفُ هَمَدُ».

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ алайҳиссалом шундай дедилар: «**Румликлар Аъмоқ ёки Добиққа етиб келмагунча Қиёмат қойим бўлмайди. Ўшанда Мадинадан ўша кундаги ер юзи аҳолисининг энг яхшиларидан иборат қўшин уларга қарши чиқади. Улар саф-саф бўлиб туришганда румликлар: «Бола-чақамизни асир қилиб олиб кетганларни ўзимизга қўйиб беринглар, улар билан жанг қилайлик», дейишади. Шунда мусулмонлар: «Йўқ! Аллоҳга қасамки, биродарларимизни сизларга бериб қўймаймиз», дейишади. Сўнг улар билан жанг қилишади. Уларнинг (мусулмонларнинг) учдан бири қочади, Аллоҳ уларнинг тавбасини тобад қабул қилмайди. Учдан бири эса ўлдирилади, улар Аллоҳнинг ҳузурида энг афзал шаҳидлардир. Яна учдан бири фатҳ қилади ва улар тобад фитнага учрамайдилар. Сўнг Қўстантинияни фатҳ қилишади. Кейин қиличларини зайтун дарахтига илиб қўйиб, ўлжаларни тақсимлашаётган пайтда тўсатдан ораларида шайтон: «Масийҳ (Дажжол) аҳлу аёлингизга эга чиқиб олди!» деб қичқиради. Шунда**

улар йўлга тушишади, лекин бу ёлғон бўлади. Шомга етиб келишганда эса у (Дажжол) зоҳир бўлади. Улар жангга тайёрланиб, сафларни тўғрилаб туришганда намозга иқома айтиб қолинади. Шунда Ийсо ибн Марям соллаллоҳу алайҳи васаллам тушиб, уларга имом бўлади. Аллоҳнинг душмани (Дажжол) у зотни кўрган заҳоти сувда эриган туздек эриб кетади. Агар қўйиб берилса, эриб, охири ҳалок бўлар эди, бироқ Аллоҳ уни у зотнинг (Ийсо алайҳиссаломнинг) қўли билан ўлдиради. Кейин (Ийсо алайҳиссалом) найзасидаги унинг қонини уларга кўрсатади».

Шарҳ: Бу ерда Қиёматга яқин қолганда Қустантиниянинг фатҳ этилиши, Ийсо ибн Марям алайҳиссаломнинг тушишлари ва Дажжолнинг қатл қилишлари ҳақида гап кетмоқда.

هُلِّلَا يُّلَّصَّ يُّبِّن لَّا نَعُ هُنَّ عَو
لَهَ «: لَّا قَ مَّ لَسَّ وَ هِيَ لَع
أَهْنَمُ بِنَاجٍ هَنِّي دَمِّ بُمُتُّ عَمَّ س
ي فِ أَهْنَمُ بِنَاجٍ وَ رَبُّ لَّا ي فِ
أَيُّ مَعْنٍ : أَوْلَا قَ ؟ «رُحَّ بُلَّا
مُوقَّتَاتِ أَلَّ «: لَّا قَ ، هَلِّلَا لُوسَر
أَهْوَزَعِي يُّتَحُّ هَ عَاسَلَا
يَنَّبُ نَمُ أَفَلَا نُوعُبَّ س
أَوْلَزَنَ أَهُوَأَجِ إِذِإْفَ قَحَّ سِإِ

مَلَوِحَ اَلَسَبِّ اُولَٰتِ اَقِي مَلَف
هَلِ اِلْ : اُولَٰقِ مَهَسَبِ اَوْمَرِي
رَبِّكَ اَهُلْ اَوْ هَلْ اِلْ
يَدُّ اَاهِي بِنَاجِ دَحْ اَطُقْسَيَف
اُولُوقِي مُمْتِرِحْ بِلْ اِيَف
هَلْ اِلْ اِلْ اِهَلِ اِلْ اَهِي نَاثِلْ
اَطُقْسَيَف رَّبِّكَ اَهُلْ اَوْ
اُولُوقِي مُمْتِرِحْ اِلْ اَاهِي بِنَاجِ
هَلْ اِلْ اِلْ اِهَلِ اِلْ اَهِي نَاثِلْ
مُهَلْ جُرْفِيَف رَّبِّكَ اَهُلْ اَوْ
اَوْمَنْعِيَف اَهُلْ خُدِيَف
نَوْمَسَتُقِي مَهْ اَمْنِيَبَف
خِيْرَصِلْ اُمَهْءَاجِ ذِيْ مِيْ اِنْعِلْ

جَرَخَ دَقَّ لَجَّ دَلَّ نَا: لَاقَفَ
عَيْشٍ لُّكَّ نَوَكُزْتَيْ فِ
مَلْسُمِ أُمِّهِ أَوْرَ . «نَوُعَجَرِي وَ

Яна ўша кишидан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир томони қуруқликка, бир томони денгизга туташган шаҳар ҳақида эшитганмисизлар?» дедилар. «Ҳа, эй Аллоҳнинг Расули», дейишди. У зот шундай дедилар: «Бану Исҳоқдан етмиш минг киши у ерга ғазот қилмагунича Қиёмат қойим бўлмайди. Улар у ерга бориб, тўхташади. Қурол кўтариб жанг ҳам қилишмайди, бирорта ўқ ҳам отишмайди, «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Шунда унинг (шаҳарнинг) икки томонидан бири - денгиз томони қулаб тушади. Сўнг иккинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади, унинг иккинчи томони ҳам қулайди. Сўнгра учинчи бор «Лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар», дейишади. Ниҳоят, уларга фатҳ берилади. Сўнг улар у ерга кириб, ўлжалар олишади. Улар ўлжаларни тақсимлашаётганда бир жарчи: «Дажжол чиқди!» деб қичқиради. Шунда улар ҳамма нарсани ташлаб, қайтиб кетишади».

Иккисини Муслим ривоят қилган.

«Фитналар ва Қиёмат аломатлари» китобидан